

LÁ THƯ MỤC VỤ

Thời niên thiếu của tôi gia đình di chuyển thường xuyên cho đến khi tạm định cư ở Dục Mỹ, Ninh Hòa, Khánh Hòa. Đây là thời gian ghi lại nhiều dấu ấn nhất trong đời tôi. Con suối. Cánh rừng. Ngày đầu đi học. Xung tội rước lễ lần đầu... và rất nhiều kỷ niệm khác. Tất cả như cuộn phim kỹ thuật số chỉ cần nhấn chuột vào là nó chậm chậm hiện về trong ký ức tuổi thơ mình. Một trong những kỷ niệm khó quên đó là những năm đầu ở trường tiểu học Nhà Thờ Dục Mỹ.

Hồi ấy nhà tôi ở trại gia binh cách nhà thờ khoảng 3 cây số. Khu gia binh này nằm trong cánh rừng. Nên mỗi lần đi học thì phải đi qua cánh rừng tranh rồi leo lên một con dốc và qua khu dân cư mới đến nhà thờ và trường học. Vì thế thường sáng sớm mẹ đã chuẩn bị đồ ăn sáng cho tôi khi thì cái bắp, khi thì củ khoai bỏ trong cặp để khi tôi đi lễ xong, có đồ ăn sáng, rồi ở lại chờ đi học luôn khỏi phải vòng về nhà.

Chính trong những buổi sáng ở lại chờ vào lớp này thỉnh thoảng tôi được cha tuyên úy đồng thời là cha xứ nhà thờ Dục Mỹ đề ý vì thấy tôi cứ luẩn quẩn ở tháp chuông nhà thờ không về. Khi biết tôi đi lễ rồi ở lại đi học luôn nên ngài thấy thương cho tôi một hai đồng tiền để ăn sáng. Lúc đó đầu thập niên sáu mươi của thế kỷ trước đồng tiền có giá trị rất lớn. Tôi nhớ một đồng bạc vừa có thể mua được khúc bánh mì ăn sáng vừa còn dư để mua một “cục đá nhận” xịt xirô để mát dần. Vừa đã khát vừa ngọt miệng.

Có thể cha ấy, giờ vẫn còn sống và đã ngoài chín mươi, đã quên việc cho tôi những đồng tiền lẻ từ mấy chục năm trước. Nhưng tôi thì không bao giờ quên ơn ngài. Gần năm chục năm đã trôi qua nhưng mỗi lần nhớ về Dục Mỹ là mỗi lần tôi nhớ đến sự rộng lượng của vị linh mục đáng kính đó.

Dụ ngôn về người quản lý bất lương trong Phúc Âm tuần này dạy chúng ta phải biết dùng tiền của để mua bạn hữu đời sau. Có một Rabbi Do thái nói rằng “Người giàu giúp đỡ người nghèo đời này, nhưng người nghèo sẽ giúp đỡ người giàu ở đời sau”. Người Do thái tin rằng việc bác ái giúp đỡ người nghèo sẽ là tiền lời của người ấy ở đời sau. Sự giàu có của một người không hệ tại ở những gì người ấy nắm giữ, nhưng ở những gì người ấy ban phát ra.

Một người có thể hưởng thụ sự giàu sang của mình một cách ích kỷ, hay có thể dùng nó để làm cho cuộc sống dễ dàng hơn chẳng những cho chính mình mà còn cho bạn hữu hay cho người khác. Biết bao nhiêu học giả mãi biết ơn những người giàu có đã hiến tặng tiền của để làm quỹ học bổng cho học sinh, sinh viên nghèo mà nhờ nó họ có cơ hội hoàn tất chương trình đại học. Rất nhiều người luôn biết ơn những bạn hữu giàu có đã giúp đỡ mình vượt qua những lúc khó khăn trong thuở hàn vi. Trong kho tàng văn chương truyền khẩu Việt Nam vẫn lưu truyền câu chuyện đẹp về tình bạn cao quý của Lưu Bình - Dương Lễ. Lưu Bình giàu có của cải và tình người đã giúp người bạn nghèo Dương Lễ học hành thành tài. Nhưng rồi vì thi rớt nên thất chí làm cuộc đời Lưu Bình xuống dốc không phanh. Sau đó chính Dương Lễ trả ơn bạn bằng cách giúp Lưu Bình vượt qua vực thẳm cuộc đời để thành người công thành danh toại. Vì thế tình bạn của họ đã trở thành bất tử.

“Ai trung tín trong việc nhỏ, thì cũng trung tín trong việc lớn. Ai gian dối trong việc nhỏ thì cũng gian dối trong việc lớn” (Luca 16:10). Điều này rất đúng trong cuộc sống đời thường. Không ai được cất nhắc lên những chức vụ cao hơn nếu trước đó người ấy không chứng tỏ khả năng và trung tín trong những chức vụ nhỏ hơn. Nhưng ở đây Chúa Giêsu dùng quy luật đời thường để áp dụng cho cuộc sống vĩnh cửu. Ngài nói rằng *“Hãy dùng tiền của gian dối mà mua lấy bạn hữu, để khi mất hết tiền bạc, thì họ sẽ đón tiếp các con vào chốn yên nghỉ đời đời” (Luca 16:9).* Ở đây chúng ta có thể diễn nghĩa như sau: “Ở đời này chúng ta coi sóc những thứ không phải của chúng ta vì chúng ta không thể mang chúng theo khi lià đời. Chúng được cho chúng ta vay mượn thôi. Hay đúng hơn chúng ta chỉ là người quản lý chúng, nên chúng không thể vĩnh viễn thuộc về chúng ta. Ngược lại, ở trên trời chúng ta sẽ có những cái thực sự và vĩnh viễn thuộc về chúng ta. Mà những cái chúng ta sẽ có ở trên trời lại tùy thuộc vào cách chúng ta xử dụng những thứ mà chúng ta đang có ở đời này. Và cái sẽ được ban cho làm của riêng trên trời thì tùy thuộc vào cách chúng ta xử dụng những cái mà chúng ta chỉ là người quản lý chúng khi còn sống trên dương gian”.

Đừng ngại ban phát vì những cái chúng ta cho đi sẽ còn lại vĩnh viễn. Giống như những đồng bạc lẻ của vị linh mục khả kính thời tôi còn bé, đã được làm sinh lời ra một cuộc đời linh mục khác là tôi. Những thứ chúng ta tiêu xài cho mình sẽ mất. Nhưng những cái chúng ta chia sẻ cho người khác sẽ còn lại vĩnh viễn và chúng mới là những thứ thực sự thuộc về chúng ta.